

FELHŐSZAKADÁS

Tegnap este a pamlagon ülve
megpróbáltuk összeszámolni
hány barátunk halt meg eddig,

és ma reggel
a konyhaasztalon hagyott
bevásárlólistád hátoldalára
felírtam őket ábécésorrendben.

Oly sokuk tűnt tova,
mintegy felsőbb kéz által elsöpörve,
jó volt felidézni őket,
gondoltam,
a szupermarket hideg fényében
a csalé kerekű bevásárlókocsit
a hosszú, hangos folyosókon fel-alá tolvá.

Áfonyát, aprózsömlét, hosszúmetéltet,
tejszínt, villanykörtét, almát,
angolszalonnát s a többit kerestem,
ami ott állt a kezemben tartott lista
beszerzési oldalán,

de miután az önműködő ajtón kilépve
megálltam átnézni a listát, rájöttem,
megfeledeztem Terry O'Shea-ról,
meg a kenyérről és a banánról.

Ekkor már zuhogott,
záporzott, ahogy Írországból mondják,
az emberek tocsogva siettek autójukhoz.
És ekkor elindultam
lassú, egyenletes léptekkel,
egy bolti szatyrokat cipelő
csuromvizes ember
a holtak tiszteletére gyászmenetben.

Úgy éreztem, tartozom ezzel Terrynek,
amiért majdnem elfelejtettem,
pedig olyan erőteljes festő volt,
és minden elhunyt barátunknak,
akik köré gyűltek lelki szemeim előtt.

Látva együttérzésüket
sorstársukkal,
még lassabban mentem,

meg aztán várhatott még a konyha,
hogy ott mindent elmondjak neked
Terryről meg a kenyérről meg a banánról.

Szilágyi Mihály fordítása